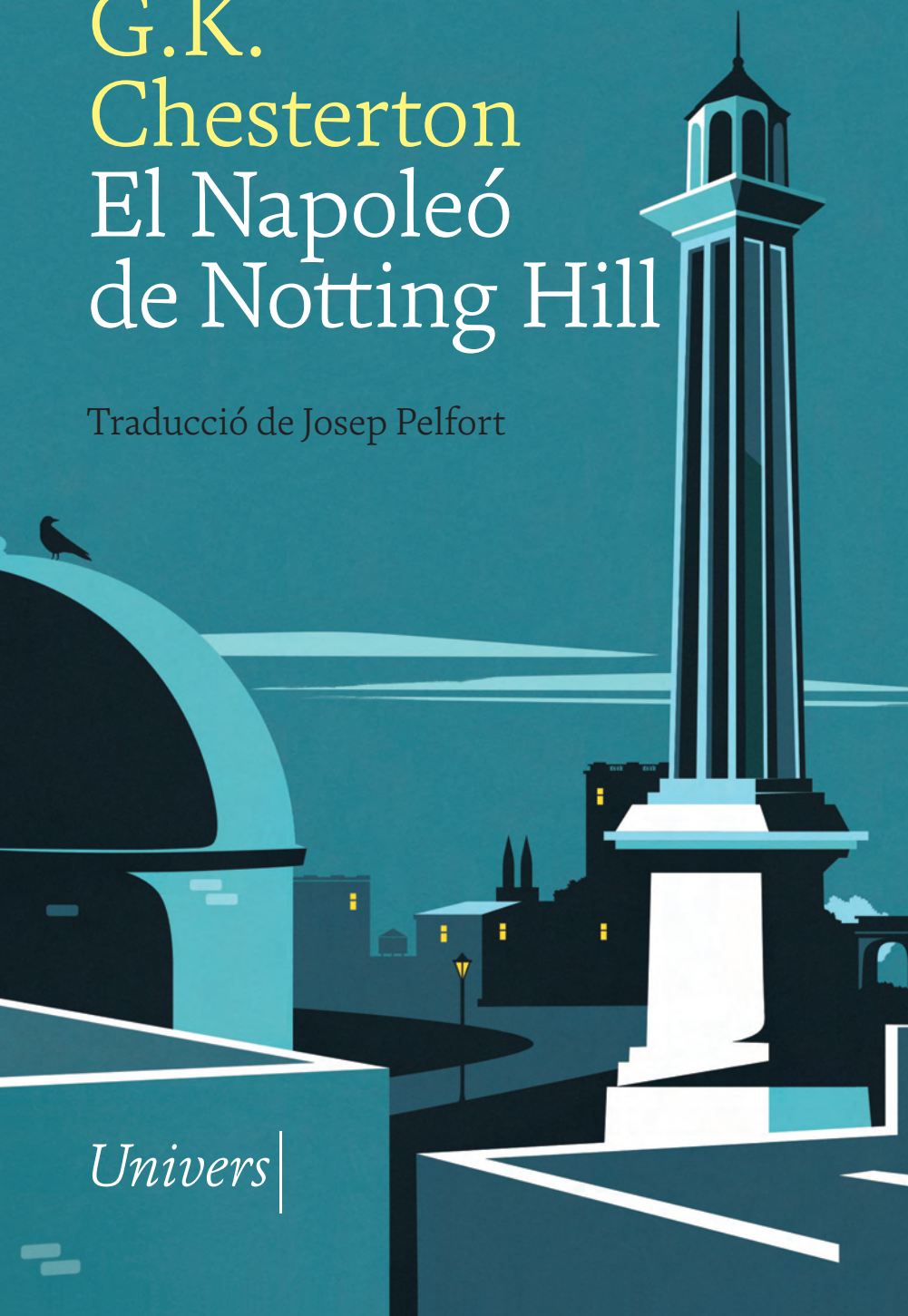
G.K. Chesterton
El Napoleó de Notting Hill

Traducció de Josep Pelfort

Univers

El Napoleó de Notting Hill

G. K. Chesterton

Traducció de Josep Pelfort Gregori

Univers

Capítol de mostra

ÍNDEX

Chesterton *reloaded*, per David Fernàndez 9

LLIBRE I 19
1. Notes preliminars sobre l'art de la profecia 21
2. L'home de verd 26
3. El turó de l'humor 46

LLIBRE II 59
1. El Fur de les Ciutats 61
2. La junta dels prebostos 75
3. Un llunàtic surt a escena 91

LLIBRE III 107
1. Condició mental de l'Adam Wayne 109
2. L'extraordinari senyor Turnbull 125
3. L'experiment del senyor Buck 137

LLIBRE IV 153
1. La batalla dels fanals 155
2. El corresponsal del *Diari de la Cort* 169
3. El gran exèrcit de South Kensington 181

LLIBRE V 205
1. L'imperi de Notting Hill 207
2. L'última batalla 221
3. Dues veus 231

Capítol de mostra

PRÒLEG
CHESTERTON *RELOADED*

«Chesterton va construir un món inèdit, invertit, on les verges es reien dels llibertins; els pares de família, dels solters; els sedentaris, dels viatgers; i on, en definitiva, la virtut es reia del vici, la debilitat es reia de la força i la subordinació s'esclafia a riure per les butxaques del poder. Aquest és el criteri últim on reposa la irrefutabilitat dels arguments de Chesterton: si la virtut pot riure's del vici i la debilitat pot fotre's del poder, aleshores la virtut i la debilitat tenen raó. Si la virtut pot riure's del vici i la debilitat pot fotre's del poder, aleshores la virtut i la feblesa són humanament —i no només moralment— superiors.»

Santiago Alba Rico

Londres. 1984. Tot resta igual i res no ha canviat en vuit dècades. La cosa pública està terriblement tranquil·la i la democràcia ha arribat a un súmmum imprevist: devaluació rutinària, degradació d'inèrcies, buit sideral i pèrdua absoluta de la fe en les revolucions. Molt abans que George Orwell triés el mateix any per escriure la seva distopia, aquest és el punt de partida chestertonià per brodar i regalar-nos aquest conte profètic, antisèptic i sublim. Meitat sàtira política, meitat maldecap futurista: en qualsevol cas, mirall

Capítol de mostra

sencer de nosaltres mateixos. Tan lluny i tan a prop, escrit el 1904 amb només trenta anys, ens retrunyirà amb força aquest 2019, on fanatisme i comicitat es barregen de nou i maldestrament. Chesterton *reloaded* contra la màtrix global: més necessari que mai, quan la pulsió humana per enfosquir el demà és ja constant estable i temptació recorrent.

Prèvia única. Estem de sort de poder gaudir d'aquest clàssic i cal agrair infinitament a Univers aquesta edició. Ho seria en qualsevol circumstància, certament, però ho és, sobretot, perquè l'argument replica en l'avui i la trama ressona en la inapel·lable realitat de l'actualitat frenètica i accelerada dels nostres dies. Massa còmics al poder i massa fanàtics als consells d'administració. En massa casos, això no és cap metàfora, perquè senzillament ja és així: Beppe Grillo a Itàlia, Zelenski a Ucraïna, Jimmy Morales a Guatemala. La llista és llarga —de Trump a Bolsonaro— i no exclou de cap de les maneres els que, sense cap gràcia, no procedeixen de l'humor. Que la realitat supera la ficció s'ha escrit i dit manta vegades. «És que tothom s'ha tornat boig?», es pregunten les pàgines que ara vindran. 1984 i sí, tot torna a començar amb una broma i un malentès, quan res ha canviat en els clarobscurs de Londres. Tampoc en els de la condició humana. Pregunta primera i gairebé solitària sota tanta intempèrie: ¿quan han canviat les coses realment —en les desiguals relacions socials i de poder— més enllà dels aparadors consumistes, dels gadgets digitals i de la revolució tecnològica? Gairebé com una profecia autocomplerta, el Napoleó del Brexit —Cummings— explicava recentment en un documental que tot plegat va sorgir del no-res. Com una broma.

Chesterton, en qualsevol cas, no suportava els predicadors i sabia del costum humà de desairar els profetes. En ell, tot

Capítol de mostra

és paradoxa, contradicció i anunciació, perquè sempre les veia venir —«el capitalisme és un monstre que creix en els deserts»— i ens alertava del risc de deriva si no llauràvem el més bàsic, fràgil i essencial, que és la vida en comú. Més consumacions escrites fa un segle i consumades ja: «No s'ha d'augmentar ni un penic el salari de ningú; no s'ha d'escurçar ni en una hora el dia laboral de ningú; atès que això podria endarrerir el dolç i ràpid procés pel qual i ben aviat tot a la Terra pertanyerà als seus sis habitants amb menys escrúpols». Tant sadisme social en temps on tants no dubten de res. I no dubtar és un perill. Per això mateix, coronat en contradir-nos i fer-nos pensar, Chesterton sempre és i serà antídot: fa dubtar dels miracles als creients i obliga a reflexionar els ateus sobre allò místic. En aquesta narració —cordeu-vos que venen torbs i corbs— introduirà la necessitat de fer-nos reviure, irremeiablement, els nostres dies i les esclavituds i servituds postmodernes —murs, fronteres, xarxes de filferro, glàndules hipertrofiades de gran imperi o inquietants replegaments identitaris. Ho farà en la dialèctica entre humorisme i fanatisme: l'excés de broma al cervell, l'encès d'odi a la sang. O a la inversa. Per recordar-nos el que sovint oblidem: la radical ambivalència i la insondable ambigüitat de l'ésser humà. Que hi ha coses —bajanades, disbarats i psicopatologies del poder— que sabem com comencen però mai com acaben.

En el dilema entre el còmic i el fanàtic que travessa tota l'obra toparem, finalment, amb una crua paradoxa: que l'un i l'altre es retroalimenten, s'exciten o es contenen mútuament. És la conclusió de la faula que llegireu: no hi ha divisòria (cara i creu) entre cap dels dos, perquè formen part d'un mateix cos i tots els duem tots dos a dins. Això ens diu el gegant britànic: per comprendre l'home corrent ens caldran

sempre un còmic i un fanàtic i totes les seves interseccions. Chesterton, que serà sempre el rei republicà de la paradoxa, ens ho resoldrà dialècticament: hi ha còmics fanàtics i fanàtics que resulten còmics. La història de la humanitat, tristament, en va plena. Xammar, quan feia de corresponsal a Berlín, ja descrivia Hitler, el 1923, amb un perfil «ditiràmbic —sí—, però aquest acabaria guanyant les eleccions i enfilant el desastre». La història en va plena, sí: Roque Dalton —assassinat sumàriament pels 'seus'— recordava com el 1969, en les prèvies de la guerra del futbol entre Hondures i El Salvador, el ministre d'Exteriors hondureny va afirmar que la crema dental salvadorenca era «un factor d'augment de les càries entre els nens hondurenys». L'endemà, el sotssecretari d'Integració Econòmica d'El Salvador li responia adduint que «la brillantina Glostora, de fabricació hondurenya, produeix caspa». Enmig de les declaracions despectives d'odi atàvic de les respectives premses nacionals, l'empresa americana que distribuïa la brillantina va regalar un adhesiu per als cotxes: «Hondureño toma un leño, mata a un salvadoreño». La guerra va esclatar i va acabar com totes les guerres. I no, no és un conte de Chesterton.

Per aquestes tangents tan vigents tragina la novel·la. Desbrossant enigmes, l'anglès ens recorda que fins i tot el més diminut —Notting Hill contra Londres, posem per cas— pot ser una pàtria. Atès que no hi ha res tan petit que no pugui ser prou gran per ser convertit en refugi irrenunciable i on un nen pugui esdevenir el rei de la llamborda del seu carrer. Ja sabeu el que li va etzibar el pirata a Alexandre el Magne quan aquest el va interpel·lar, segons explicava sant Agustí: «'Com gosses molestar la mar?' El pirata va respondre: 'Com t'atreveixes tu a molestar el món sencer? A mi, que ho faig en un vaixell petit, em diuen pirata; a tu,

que ho fas amb una gran armada, et diuen emperador'». I és que Chesterton, declarat antiimperialista, avisa dels riscos de dur qualsevol idea —sobretot quan és el perill d'una sola idea que acaba pervertida, deformada i irrecognoscible— a l'extrem. El somni de la raó produeix monstres. La raó dels somnis també. Contrari als nacionalismes expansius —«no veig cap utilitat a un imperi sense postes de sol»—, era ben propositiu en altres models de patriotisme —la defensa *barrionalista* del barri, dels vincles o dels boscos— que no passessin per l'*hybris* de l'acumulació, per la bilis de la dominació i per la humana mania enquistada de trepitjar les flors dels altres. Sabia del cert que hi ha institucions sagrades i duradores, perquè són comunes i haurien de ser universals: la rialla i el respecte, per exemple. I fins aquí l'*spoiler*.

Amant de contar contes i de la reserva índia dels fets; meitat camioner, meitat cuiner; meitat infermer, meitat filòsof; Chesterton, bel·ligerant i optimista, fa rumiar i rumiar-nos i aquest és el regal perenne. Catòlic heterodox, anticapitalista antropològic, tenia una consigna que avui podria ser divisa: «el pitjor d'una baralla és que clou tota discussió». Si, certament i com ens deia, el món són sempre les restes d'un llarg naufragi inacabat, aleshores el que ens queda i el que queda només són les restes. I aleshores cal cuidar-les amb cura i preservar-les amb passió.

Mai no serà per contradiccions. Resistències íntimes, vaig arribar a Chesterton via marxisme heterodox. I m'explico. Els estimats Santiago Alba Rico i Carlos Fernández Liria, a principis del tombant de segle, el reivindicaren quan ningú no ho feia i ens el feren descobrir: tot projecte emancipador hauria de rellegir-lo. No serà per complexitat contra tot simplisme ximple. El món cap per avall que tenim

no s'allunya del món ficcionat de G. K., que ja disposa —ves per on— d'una petició de canonització. Sant Chesterton. Per als ateus, no estaria malament aquest miracle i ens avindríem a creure-hi. El món, perquè al capdavall ens diu això, no canvia gaire i és sempre el mateix —un barri—, perquè sempre és inesperat i perquè «és de les coses noves de les quals s'afarten els homes». Ens salven els trastos vells, dit en l'era de la novetat permanent obsolescent, i aquest és el llegat més preuat de G. K. C.: les injustícies, que aquest homenot no suportava, sempre són el resultat o l'exigència d'alguna bajanada compartida. Per això posava en solfa un ordre fonamentalment imbècil, per dir-ho en les seves pròpies paraules, capaç de ser més idiota encara. Però si en la dosi rau el verí, Chesterton sempre serà remei contra la pitjor versió de nosaltres mateixos. Si encara no el coneixeu —quina sort, tot el que us queda per endavant—, prepareu-vos per riure per les butxaques i pensar per tots els porus. Aprendrem a prendre'ns les coses seriosament quan cal i en conya quan ja no hi ha cap més alternativa. O viceversa, apuntaria ell.

Detalls i pedaços finals: quan amb en Xavier Antich i la Mònica Terribas vam començar a fer el «Racó de Pensar», van faltar cinc minuts perquè el programa dugués per nom «La Taverna de Chesterton» —és a dir, allà on tot podia ser dit i contradit, afirmat i negat, discutit i debatut, al voltant d'un formatge clandestí i una ampolla de rom prohibida, rememorant *La taverna errant* de sant Gilbert Keith. I encara més. Quan amb Santiago Alba Rico, en la institució de la sobretaula, cercàvem una treva contra tant soroll i tanta borratxera embogida de poder, sempre ens conjuràvem per fundar, algun dia i en algun lloc, un partit chestertonià que programàticament prengués com a punt de partida per ape-

daçar l'avariada condició humana l'entremaliada nena de cabells rojos d'*Allò que no està bé del món*: «Amb els cabells pèl-rojos d'una entremaliada del suburbi calaré foc a tota la civilització moderna. Perquè una nena pugui tenir els cabells llargs, cal que tingui els cabells nets; per tenir els cabells nets, no ha de tenir una llar bruta; per no tenir una llar bruta, ha de tenir una mare lliure i disponible; per tenir una mare lliure, aquesta no ha de tenir un terratinent usurer; perquè no hi hagi un terratinent usurer, hi ha d'haver una redistribució de la propietat; per redistribuir la propietat, cal que hi hagi una revolució».

Sempre és millor una discussió que una baralla. Sovint cal riure per no plorar. Llegir per avançar. Discutir per construir; contra tot fanatisme roí i contra tot *humorisme* mediocre, que tenen una nefasta repetició: quan convergeixen ho fan sempre en la mateixa funesta tangent, la d'un nihilisme que pot ser bufó, tal vegada irrellevant o perillosament criminal. En temps foscos de fonamentalismes, sectarismes i puritanismes de tots colors, contra aquell instint que «ens fa anar al darrere d'algú que sembla boig, però sobretot per l'instint que fa que tota la humanitat segueixi (i idolatri) qualsevol individu que té fums de rei (...) el gran atribut de la reialesa —és a dir, la incapacitat d'adonar-se de l'existència dels altres—», com diu Chesterton dins de la novel·la. En plena era de la transposició de valors, de xarxes socials caníbals i d'instints primaris deïficats, caldrà recordar que, en nom del pitjor, acostuma a surar sempre el pitjor. En nom del pitjor, mai surt res de bo, excepte les resistències comunes a acceptar l'evidència del mal.

Enmig del desconcert, doncs, restem més que avisats: les aventures, les bones i les dolentes, solen succeir-se en dies i temps grisos. Molt de compte amb els somnis i els malsons.

Capítol de mostra

I, a manera de recer i aixopluc, emparem-nos com a autodefensa en allò que feia gaudir, viure i escriure a Chesterton: el plaer dels límits, l'apologia dels vincles, la revolta del sentit comú.

DAVID FERNÀNDEZ
Chestertonià de base

Capítol de mostra

A Hilaire Belloc

No hi va haver ciutats petites ni poblets
que Déu no tingués en compte quan va fer les estrelles.
I els nens, embadalits mirant el cel,
les saben trobar a través del brancam dels arbres.
Tu vas veure la teva lluna des dels turons de Sussex,
la teva lluna de Sussex, encara per descobrir.
Jo vaig veure la lluna de la ciutat,
el fanal més gran de Campden Hill.

Sí. A tot arreu el cel s'hi troba com a casa,
la gran gorra blava que sempre queda bé.
I passa el mateix (tingues paciència, que
aviat s'acabaran les meves divagacions),
passa el mateix amb l'heroïcitat.
I tot continuarà així mentre el món sigui món.
Encara que els engranatges sinistres continuïn girant,
no tinguis massa por, amic meu.

No es va acabar a l'urna de Nelson,
on reposa una Anglaterra immortal,

ni a Austerlitz, on els joves valents
s'emborratxaven de mort com si fos vi.
I quan els pedants ens van voler indicar
els fets del futur, freds i mecànics,
les nostres ànimes, en la foscor, van dir:
«Potser sí, però també poden passar altres coses».

Potser, a través d'aquestes planúries llunyanes,
d'aquests camps esquerps, tranquils i lliures,
ens arribarà el so de tambors en vals de guerra,
i veurem que la Mort balla amb la Llibertat.
Potser ressonaran les barricades,
morts que cauen i fum que puja,
o la mort, l'odi i l'infern proclamaran
que els homes han trobat una cosa per estimar.

Lluny de les teves terres altes i plenes de sol,
vaig tenir un somni: els carrers que em coneixia,
els meus carrers rectes i ben il·luminats,
van escometre els carrers estelats que miren cap a Déu.
Aquesta llegenda de dies èpics,
la vaig somiar quan era un nen, i encara la somio,
sota la gran torre grisa de l'aigua
que toca les estrelles a Campden Hill.

G. K. C.

Capítol de mostra

LLIBRE I

Capítol de mostra

Capítol de mostra

1
NOTES PRELIMINARS SOBRE L'ART DE LA PROFECIA

La raça humana, a la qual pertanyen bona part dels meus lectors, s'ha entretingut amb jocs infantils des dels orígens, i és probable que ho continuï fent fins al final, cosa que resulta empipadora per a les poques persones que han madurat. Un dels jocs que més els agrada s'anomena Que el futur es mantingui fosc, i també en diuen —si més no, els pagesos de Shropshire— Enganya el Profeta. Els jugadors escolten, amb gran respecte i atenció, tot allò que els homes savis han de dir sobre el futur de la propera generació. Aleshores, els jugadors s'esperen fins que aquests homes savis són morts, i els enterren com cal. I vet aquí que llavors fan una cosa ben diferent d'allò que els saberuts havien previst. I s'ha acabat. Al capdavall, és simple, però, per a una raça de gustos elementals, resulta prou divertit.

Com que són com nens, els éssers humans conserven la tossuderia i l'afició pel secretisme propis dels infants. I, des del començament del món, no han permès mai que passés allò que els savis consideraven inevitable. Com ja se sap, els falsos profetes van ser lapidats; però també es podrien haver apedregat autèntics profetes, fins i tot amb més joia i sentit de la justícia. Un per un, els homes mostren una aparença més o menys racional, quan dormen, mengen o tramen

Capítol de mostra

alguna cosa. Però la humanitat en conjunt és vanitosa, mística, variable i encisadora. Els homes són homes, per descomptat, però l'Home és una dona.

Ara bé, a començaments del segle xx, el joc d'Enganya el Profeta es va embolicar més que mai. La causa va ser que, com que hi havia tants profetes i tantes profecies, resultava molt difícil esquivar-ne totes les ingenuïtats. De manera que, quan algú feia una cosa nova i agosarada i anava només pel seu compte, de seguida es quedava paralitzat per la idea que allò potser ja havia estat previst. Ningú, doncs, ni el duc que s'enfilava a un fanal ni el degà que s'emborratxava, no era pas feliç, perquè no podia saber del cert si només estava acomplint una profecia. A començaments del segle xx, no es veia ni el terra, de tants homes intel·ligents com hi havia. N'hi havia tants que un estúpid es convertia en algú tan excepcional que, quan en trobaven un, les multituds el seguien pel carrer, el protegien com un tresor i li adjudicaven un càrrec important al Govern. I tots els llestos es dedicaven a presentar informes sobre què passaria en la nova era, tots ells molt aclaridors, saberuts i implacables, i ben diversos els uns dels altres. Semblava, per tant, que aquell joc ancestral d'ensarronar els avantpassats ja no es podria continuar fent perquè els homes més eminents havien deixat de banda el menjar, el dormir i la política, dedicats en cos i ànima a rumiar sobre què farien els seus descendents.

Ara bé, els profetes del segle xx tenien la seva manera de treballar. Es dedicaven a observar això o allò, és a dir, algun fet evident en el seu temps, i profetitzaven que no deixaria d'augmentar fins que passés un fenomen extraordinari. Hi afegien, sovint, que allò tan poc habitual ja era una realitat en algun lloc remot, i que això era un signe dels temps.

Capítol de mostra

Hi havia, per exemple, el senyor H. G. Wells i d'altres, que afirmaven que la ciència dominaria el futur, i que de la mateixa manera que l'automòbil era més ràpid que un carruatge, també apareixia de manera inevitable una altra meravella més veloç que l'automòbil; i així fins a l'infinit. I aleshores va renéixer de les seves cendres el doctor Quilp, que va afirmar que amb el seu giny es podia fer la volta al món tan de pressa com per poder mantenir una conversa llarga amb algú d'un poblet del vell món, dient tot just una paraula cada cop que s'hi passés. I es deia que l'experiment ja s'havia assajat amb un vell oficial apoplèctic, a qui van fer rodolar per la Terra a una velocitat vertiginosa, de manera que el planeta va quedar ornat —des de la perspectiva dels habitants d'alguna estrella remota— per una cinta ininterrompuda de bigotis blancs, cara vermellosa i jaqueta de quadres; si fa no fa, com un anell de Saturn.

També hi havia els de l'escola antagònica. Entre d'altres, el senyor Edward Carpenter, segons el qual, en ben poc temps, retornaríem a la natura i hi viuríem de manera senzilla i pacífica, com els animals. I un deixeble de Carpenter, el teòleg James Pickie (del Pocahontas College), afirmava que els homes milloraven molt i molt quan es convertien en remugants o bé quan menjaven a poc a poc i continuadament, com ara les vaques. I ell mateix explicava que, amb els resultats més encoratjadors, havia fet posar uns quants ciutadans de quatre potes en un camp ple de talls de vedella. I, per acabar-ho d'adobar, Tolstoi i els humanitaris van tenir la pensada de dir que el món s'estava tornant compassiu, i que per això mateix ningú ja no voldria matar mai un altre home. I el senyor Mick, que no només es va convertir en vegetarià, sinó que, finalment, fins i tot va condemnar el vegetarianisme mateix («el vessament», com l'anomenava

Capítol de mostra

amb elegància, «de la sang verda dels animals muts»), i que va predir que, en una era millor, els homes només s'alimentarien de la sal. Fins que va aparèixer aquell pamflet d'Oregon —perquè allà s'hi va fer la prova— que portava el títol de «Per què ha de patir, la sal?», de manera que la cosa es va embolicar encara més.

D'altra banda, n'hi havia que pronosticaven que els vincles de parentiu esdevindrien més estrets i implacables. Així, el senyor Cecil Rhodes afirmava que, en el futur, només hi hauria l'Imperi Britànic, i que hi hauria un abisme entre els qui en formaven part i els qui no, entre els xinesos de Hong Kong i els xinesos de fora de Hong Kong, entre els espanyols del penyal de Gibraltar i els espanyols que no hi viuen, un abisme semblant al que hi ha entre l'home i els animals més inferiors. Seguint aquesta línia de pensament, un amic seu, l'impetuós doctor Zoppi («el Pau de l'Anglosaxonisme») encara aniria més enllà i defensaria que, segons aquesta idea, només es consideraria canibalisme la ingestió d'un membre de l'Imperi, però no la d'un membre dels pobles sotmesos, els quals havien de ser eliminats sense patiment inútil. Aquest bon home es quedava esfereït només de pensar que s'havia de cruspir un home de la Guaiana Britànica, cosa que demostrava fins a quin punt anaven errats els qui es pensaven que el seu estoïcisme era degut a la manca de sentiments. Fos com fos, el cas era que passava per un mal tràngol, ja que es deia que havia assajat l'experiment i que, com que vivia a Londres, només tenia com a mitjà de subsistència homes de l'orguenet italians. I així va ser que va acabar de manera atroç, perquè tot just començava quan Sir Paul Swiller va pronunciar la seva gran conferència a la Royal Society, i va demostrar que els salvatges no només feien bé de menjar-se els seus enemics, sinó que, a més, els acompanyava la

raó, des del punt de vista moral i higiènic, perquè no hi havia dubte que les virtuts dels enemics, un cop devorats, passaven a formar part del devorador. El cas és que la idea que un italià dels que toquen l'orguenet fes niu a dintre seu i hi creixés ja va superar la paciència d'aquell professor vell i bondadós.

També hi figurava el senyor Benjamin Kidd, que deia que el desenvolupament del nostre gènere tindria com a senyal d'identitat la protecció i el coneixement del futur. William Borker va aprofundir en aquesta idea, i va escriure aquell passatge que tots els escolars se saben de memòria, el que afirma que, en el futur, els homes ploraran davant les tombes dels seus descendents i que, als turistes, se'ls mostrarà l'escenari de la històrica batalla que hi tindrà lloc al cap d'uns segles.

Entre aquest ventall de profetes, hi destacava, d'altra banda, el senyor Stead, que pensava que al segle xx Anglaterra s'uniria amb Amèrica; i el seu jove lloctinent, Graham Podge, que ja incloïa els estats de França, Alemanya i Rússia dins la Unió Americana (en què l'Estat rus hi constaria amb l'abreviatura de Ra).

I també hi havia el senyor Sidney Webb, que deia que en el futur tindria lloc un augment continuat de l'ordre i la netedat en la vida de les persones, i el seu pobre amic Fipps, que es va tornar boig i va resseguir tot el país armat amb una destral i es va dedicar a tallar les branques de tots els arbres que no tenien la mateixa quantitat de branques a cada costat.

Tots aquests savis, exhibint les formes més variades i pintoresques de l'enginy, profetitzaven allò que no trigaria gaire a passar, i feien servir sempre la mateixa fórmula; és a dir, invocaven una cosa que ja s'estava «consolidant», com s'acostuma a dir, i portaven aquesta idea tan lluny com

Capítol de mostra

la seva imaginació els ho permetia. Aquesta era, tal com declaraven, la manera més legítima i senzilla de predir el futur. Com afirmava el doctor Pellkins en un admirable passatge, «de la mateixa manera que quan veiem en una cort de porcs un verro més gran que els altres entenem, per una inevitable llei del que és Inescrutable, que algun dia serà més gran que un elefant; de la mateixa manera que quan creixen amb força males herbes i dents de lleó en un jardí comprenem que, inevitablement i malgrat tots els nostres esforços, s'acabaran enlairant per damunt de les xemeneies i no ens deixaran veure la casa; així també entenem, i reconeixem humilment, que quan en la política hi ha una força capaç, durant el temps que sigui, de sobresortir en les seves activitats, aquesta mateixa força continuarà ascendint fins a arribar al cel».

Es va saber, aleshores, que els profetes havien situat les persones (que, mentrestant, continuaven amb el vell joc d'Enganya el Profeta) en un mal pas sense precedents. Perquè semblava francament difícil fer qualsevol cosa sense que es complís alguna de les seves profecies.

Tot i això, als ulls dels treballadors, dels camperols, dels mariners, dels nens i, especialment, de les dones, hi havia alguna cosa estranya que feia que els saberuts visquessin en un estat febril i dubitatiu. No podien entendre de cap manera l'estàtic plaer que hi havia en aquelles mirades. I és que encara tenien un as a la màniga: continuaven jugant a Enganya el Profeta.

Fins que va arribar un moment que els savis van perdre l'oremus, van sortir al carrer i van començar a cridar: «Què passarà, en el futur? Com serà Londres, d'aquí a un segle? Queda alguna cosa que no hàgim previst? Cases cap per avall... més higièniques, potser? Homes que caminen amb

Capítol de mostra

les mans... amb peus més flexibles, això sí? La Lluna... automòbils... gent sense cap?». I així anaven amunt i avall, carregats amb els seus interrogants, fins que es morien i els enterraven com cal.

Després, la gent normal i corrent va anar per feina i va fer el que va voler. Però ja no vull amagar més la trista veritat. La gent s'havia burlat dels profetes del segle XX. En el moment que s'obre el teló d'aquesta història, al cap de vuitanta anys del dia d'avui, Londres era gairebé igual que ara.

Capítol de mostra

Escrita l'any 1904, *El Napoleó de Notting Hill* està ambientada al Londres de 1984, una ciutat on la democràcia fa molt que és morta, i on la gent ha perdut la fe en les revolucions. Quan l'Auberon Quin és nomenat rei d'una manera força atzarosa, decideix retornar a Londres els seus dies de glòria, i fa que cada barri reivindiqui el seu passat guarnint els límits fronterers, vestint els seus habitants amb els colors tradicionals i engalanant els carrers amb escuts heràldics. Ningú no se l'escolta, al rei Auberon, o només ho fa una persona, l'Adam Wayne, el jove pèl-roig, l'únic personatge prou foll en aquesta novel·la, o prou lúcid, per creure en les promeses d'un monarca boig.

«L'argument replica en l'avui i la trama ressona en la inapel·lable realitat de l'actualitat frenètica i accelerada dels nostres dies.» David Fernàndez

G.K. Chesterton (Londres, 1874 – Beaconsfield, 1936), també conegut com el Príncep de la Paradoxa, va ser un escriptor immensament prolífic. Entre les seves obres més conegudes destaquen *L'home que fou dijous* i els relats de gènere policíac del pare Brown. Univers recupera per primera vegada en català *El Napoleó de Notting Hill*, una novel·la agermanada en el temps amb una de les obres més importants de George Orwell, *1984*.

20 €
ISBN: 978-84-17868-12-3
9 788417 868123

Univers | Narrativa